

en Generaltolddirecteur, hvilken Post heller ikke eksisterer. Nu forekommer det mig dog virkelig, at det ikke gaaer an, at man nu allerede gaaer ind paa at undersøge, hvorledes disse Embeder burde lønnes, naar de ikke eristere. Det forekommer mig dog, at det er mere end tidsnok i sin Tid, forsaavidt saadanne Embeder engang skulle oprettes, at gaae ind paa en Undersøgelse af, hvilke Lønninger der bør bestemmes for dem.

Ordføreren: Den ærede sidste Talers Bemærkning maa dog vel egentlig kun gjælde den ene af de af ham nævnte Embedsmænd, nemlig i sin Tid den administrerende Directeur for den forenede Bestyrelse af Enkekasen, Livrenter- og Livsforstikfringsanstalterne; thi hvad Generaltolddirecteuren angaaer, staaer der jo udrykkeligt: „men ikke Generaltolddirecteuren“. Hvad den Første angaaer, forekommer det mig dog, at man allerede nu vil være nogenlunde istand til at bedømme dette Embedes Bestaaen-
hed, og at man ligesaa vel for dette som for de andre Embeder maa kunne normere en Lønning.

Ryholm: Jeg maa være fuldkommen enig i hvad den høitærede Finantsminister har sagt, at disse Departementsdirecteurer ere og ville blive nogle af de vigtigste Embedsmænd i Staten, saa at man fuldkommen i visse Henseender kan sammenligne dem med de forrige Collegieputerede, medens den collegiale Form bestod; men det, man fornemmelig bør tage Hensyn til ved at normere Gagen er dog, om Gagen er anstændig og passende for disse vigtige Embedsmænd. Nu er det vel sandt, at den kongl. Resolution i 1847 forøgede de Collegieputeredes Embedslønninger i Danmark meget betydeligt; men det er ogsaa vist, at, hvis man vil gienemgaae Finantsbudgetterne for en tidligere Arrække, vil man finde, at de Collegieputerede tidligere langtfra alle have havt saa stor en Gage, som her er normeret. Vil man navnlig see hen til de Deputerede i Rentekammeret i sin Tid, da havde Ingen af dem 3000 Rbd., paa en ganske enkelt Undta-

gelse nær, som var aldeles tilfældig. De fleste af dem tjente kun paa en Gage fra 2400 Rbd. og 2500 Rbd. indtil 2800 Rbd. Seer man hen hertil, da troer jeg ikke, man kan sige Andet, end, at naar Gagen for Departementsdirecteurerne bestemmes til for Fremtiden at være 5000 Rbd., det da er passende og ret rundeligt bestemt, naar man forøvrigt, hvilket man heller ikke bør tabe af Sigte, seer hen til Statens finantsselle Tilstand, og hvad den tillader at lønne Embedsmændene med. Jeg kan virkelig ikke indsee, at der opnaaes noget betydeligt, hvis man for Diebliffet vil gaae ind paa, som den høitagtede Finantsminister har omtalt, at bestemme, at 4 af disse Departementsdirecteurer skulle have en høiere Gage. Jeg troer, vi derved komme ind paa en meget usikker Bane. Det vil nemlig være vanskeligt at bestemme, hvilke disse 4 Departementsdirecteurer det er, der, saaledes som den ærede Ordfører omtalte, skulle tillægges den høiere Gage med Hensyn til deres Embede. Derved vil man allerede komme til at forlade Lovens Princip, idet man vilde opstille, at der var 4 Departementschefposter her i Landet, som vare mere vigtige end de andre, og derved synes det mig, at man forlader det Princip, man skulde fastholde, at disse Embeder ere lige nødvendige for Staten; thi, er der Embeder, som ikke ere nødvendige, maae de ikke eristere, og det er det, den aarlige Finantslov skal afværge, nemlig at man skaber Departementsdirecteurer, uden hvor det er absolut nødvendigt for Statskjenestens Skyld. Er det nu Tilfældet, at disse Poster ere lige nødvendige, da troer jeg, at en saadan Forffjel tillige vil virke skadeligt paa Administrationen. Jeg kan ikke forstaae Andet, end at de Departementsdirecteurer, som blive satte paa den lavere Gage, ville altid see stærkt til de 4, som erholde den høieste, da de nemlig maae synes, at deres Embeder ere af ligesaa stor Vigtighed og Interesse for Staten som de andre 4 Departementschefers Embeder.